Írta: Varjú Katalin
2011. január 21. péntek, 13:33 - Módosítás: 2011. január 21. péntek, 13:46

Nem vagyok felháborodva a tudatlanságon, viszont nem értek egyet bizonyos dolgok kijelentésével. Főképp nem, mikor egy emberke jövőjéről a tanulás az iskola művi megutáltatásáról van szó. Minden ember, EMBER. Akkor is , ha nem értik meg és nem rakható egy zsákba a tömeggel a külvilágnak minduntalan megfelelni akaró, fertőző, elnyomó, önbecsülést kiirtó elméletekkel . A gyereket meg lehet, meg kell menteni!

... A gyermek a lámpa alatti asztalnál ült. Szerénységem szerint azért lett odahelyezve az asztal ,mert a gyermeknek világosságra van szüksége a feladatai elvégzéséhez. Ott foglalkoztak vele a szülei.
A lakásukba léptem és mint ahogy azt illik, kezet nyújtottam a gyermeknek is és bemutatkoztam. Meglepődött ezen gesztusomon, bizonyára nem gyakran történik vele az ilyesmi. Ő annak rendje módja szerint bemutatkozott. Gyönyörű fekete, szemeit jó ideig nem vette le rólam. Míg szülei velem beszélgettek, néha a mellette ülő anyja ölébe borult és megölelte őt. Figyeltem ide-oda, persze nem feltűnően. Többször elhangzott: ne izgágáskodj, ülj rendesen a tanító már megbüntetett volna. ...
Engem arra kértek, próbáljak hozzászólni neutrális ember ként (sem a környéket sem az érintetteket nem ismerve) , mi lehet a gond a gyermekkel. A gyermeket kezelhetetlennek nyilvánították egy bizonyos intézményben. Persze ez csak egy mondat az elhangzott diagnosztizálásból. A lehető megoldások felsorakoztatásából pedig a szellemi fogyatékosok iskolájába való áthelyezés ajánlata rázott meg leginkább.

Kértem a szülőket , hagyják hogy legalább most, saját magát adja. Talán kiderül valami, bár egy alkalom valójában nem sokat mond. Bevallom , pszichológus nem vagyok. Láthatóan unatkozott a kis emberke, mialatt a szülők pár mondattal megközelítették a gondjukat. Kihúztam a táskámból néhány darabokra szeletelt, összeállításra váró képet, formát, síkidomot, kockát. A beszélgetés folytatódott. A gyermek kimondottan élvezte a feladatokat. Miután elkészült ,várta, hogy észrevegyem.

Megdicsértem és következtek a további kérdések, egyéb megoldásra váró játékos feladatok, játékok. Fantasztikus, mondtam én, úgy a gyorsaságára mint az eredményeire. Közben még mindíg beszélgettünk. Ő elvolt a megoldásra váró feladatokkal, sőt még többet is szeretett volna. Egyszer sem rohant el, nem állt fel, nem ellenkezett. Igaz a lába izgett- mozgott az eredményeinek örült, talán megtapsolta volna magát. Szemeiben az érdeklödés és a szeretet fénye csillant, néha újra megölelte anyját, anyja meg vissza.

A gyermekkel folytatott beszélgetésemből kiderült, ő csak azokat a verseket dalokat tudja, amelyeket otthon tanult. Ez meg , hogy lehet? Motoszkált a fejemben. Jóeszű gyereknek véltem és egyetlen intézményben tanult verset, dalt sem tud? Mire ő, nagy bizalommal mondani kezdte.

-Kiküldenek engem onnan az osztályból a folyosóra. „ Ő“ (értelmezte ezt oktatójára)olyat csinál velem, hogy berakja a táskámba minden dolgomat és másik szobába (tanterembe) visz, oda, ahova ő megy.
- Te mit csinálsz ott, tettem fel a kérdést?
-Háát megmutatom, hozta elő a füzetét. Ezeket kell itten egész nap írnom.
-Ugye szépen ír a gyerek? Hagzott el a szülők kérdése.
-Szépen. Valóban szépen. Megmondanád, hogy mit írtál ide, fordultam a kicsi felé?
-Hát, aztat én nem tudom. Aztat „Ő“ nem mondta meg nekem. Odaír valamit pirossal a csíkra, aztán olyanokat kell csinálnom.
-Hogy hívják ezt a betüt, ezt a számot, mutattam pár sorra.
- Aztat, úgy tudom 1,2,3...
-Igen , ezt jól tudod. Ezeket megneveznéd itt, mutattam a betűkre?
-Apa mondta , hogy az a „D“ az meg a „M“.
-Meséld el, mit szeretsz az iskolában?
-Az engem nem érdekel! Mindíg valahova megyünk „vele“ . Aztán megint szkirilnom(írnom) kell. Aztán megint megyünk és ott is írni muszály.
-Dalt, verset, mesét nem tanultok?
-Nem tudom. ÉN rossz vagyok! Nem lehetek ott, ahol a többi.

Megnyíltak a szülők: A tanító, meg egy másik is, aki valami más tantárgyat tanít, meg az igazgató is azt mondják, lefekszik a padra a szőnyegre. Nem tud viselkedni! Ugrándozik a padban, mást akar csinálni. Meg még azt is mondták, hogy köpköd. Kérdeztem a gyereket , ott a tanító előtt . Köpködtél? Hol láttad ezt? Senkitől, soha nem láthattad ! Otthon sem csinálsz ilyet.
A gyerek csak bólintott, hogy igen. Itthon meg azt mondta, nem ő volt. Nem köpköd.
Ráfognak mindent. Ő rossz!
-Vannak barátaid az iskolában?
-OOOOTTTT? Nincsenek. A szomszédban vannak.

-Kit szeretsz ott? Valakit, csak kedvelsz?
-Mikor szeressem? Amikor ott vagyok, a sarokba kell állnom. Aztán a folyosón. Amikor meg ő (a tanítóra gondolta)kimegy onnan, akkor már nekem is vele kell mennem. Utálom.
JA...még a kutyámat szeretem. Még a madarakat.
- De még mekkorákat hempereg a fűben a kutyával! Örökké kint lenne az udvaron! Biciklizik is.Tették hozzá a szülők...
-Meséld már el nekem, igazán felfekszel a padra?
- Igen. Mindíg kiabálnak, én befogom a fülem, fáradt vagyok belőlük . A földre meg nem fekhetek, „Ő“ nem engedi...
Elmondom a véleményemet. Nem szeretnék ellenkezni senkivel. Azt elmondhatom, hogy a gyermek nem szellemi fogyatékos, nem is beteg. Ez a gyermek más mint az átlag, más mint ott a tömeg, Kérjenek pedo-pszihiátriai kivizsgálást.
-Volt ott valaki, kivizsgálták. Azt mondták-írjuk alá a papírost.
-Mi volt a papiron?
-Azt mi nem tudjuk, és nem értjük amit mondtak.
-Aláírták?
-Nem, nem értjük.
-Kérjék egy neutrális pedo- pszihiáter kivizsgálását, magánszemélyként.

Előítéleteim voltak. Az előítéletekkel harcolunk és most nekem voltak előítéleteim ! Volt már eset, hogy az előítélet mentett meg valakit. Valaminek elejét veheti, persze, ha észrevesszük, odafigyelünk rá, foglalkozunk vele. Nem hallgathattam el. Kimondottan dühített az egész. A megoldás lényege valahol a látszat mögött lesz.

Egyszer hallottam egy embertől: Ne nyúljanak a szekrényhez! Nem szabad elmozdítani a helyéről! Mire egy másik azt mondta: Ezt a bűnöző is így tudja, ezért fog éppen mögötte megbújni!
Utólag megtudtam: A gyermek autistának lett nyilvánítva. Tudomásom szerint az autizmusnak is vannak válfajai...

Még mindíg kételkedem. A papír sok mindent elvisel. Halott, nem tud visszabeszélni.
A gyermek még kicsi, nem tudja kifejezni szükségleteit. Ellenben rendesen komunikál. Ért. Fejlődne, ha nem útáltatnák meg vele az iskolát, nem büntetnék az „írással“ a közösségből való állandó kiemeléssel. Mélyebbre kéne őt süllyeszteni? Számára nem működik, amit követelnek tőle.

Emberek legyünk! Ne engedjük, hogy egy emberke is elvesszen, csak , mert nem illik, egy már meglevő elnyűtt „sablonba“! Hozzanak létre egy másat, egy újat, rugalmasabbat! Dünnyögtem

magamban.

Mi lett a végkifejlet? A mi emberkénknek, semmi köze az autizmushoz. Másik iskolába került. A kis hajtás, gyökereit szépen erősítgeti. Néha még meglocsolgatom, hogy szélesebb körben terjeszkedjen, hogy a megrágott sebei gyorsabban gyógyuljanak. A győkérrágó kártevőktől immár védve vagyon.